

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

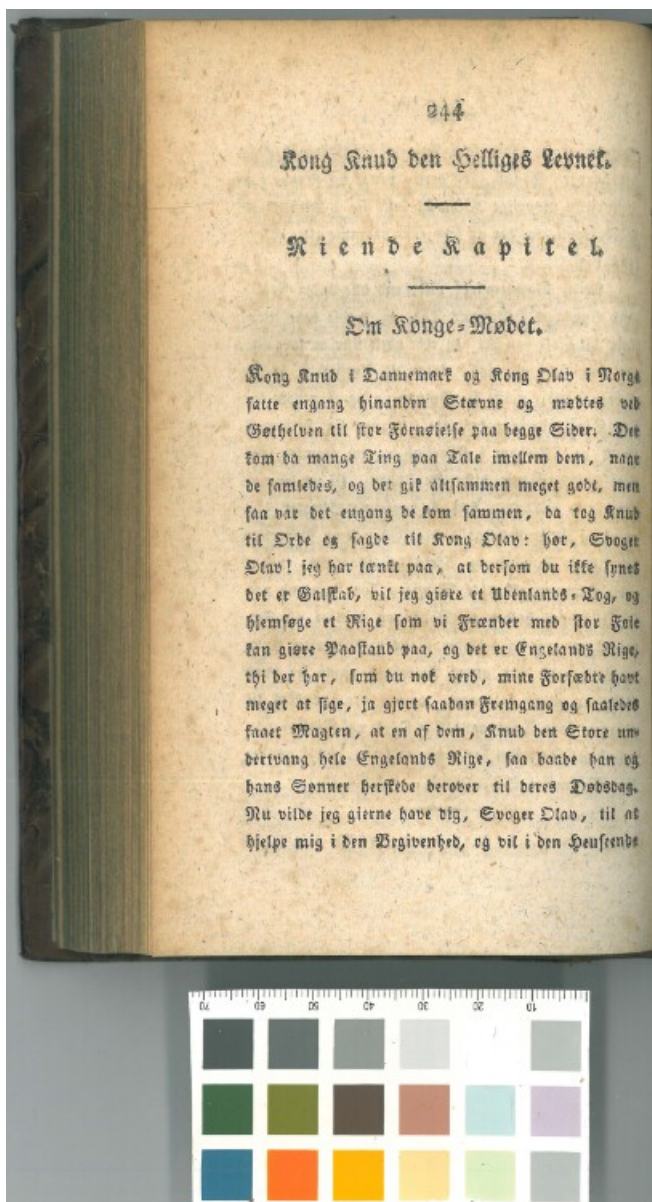
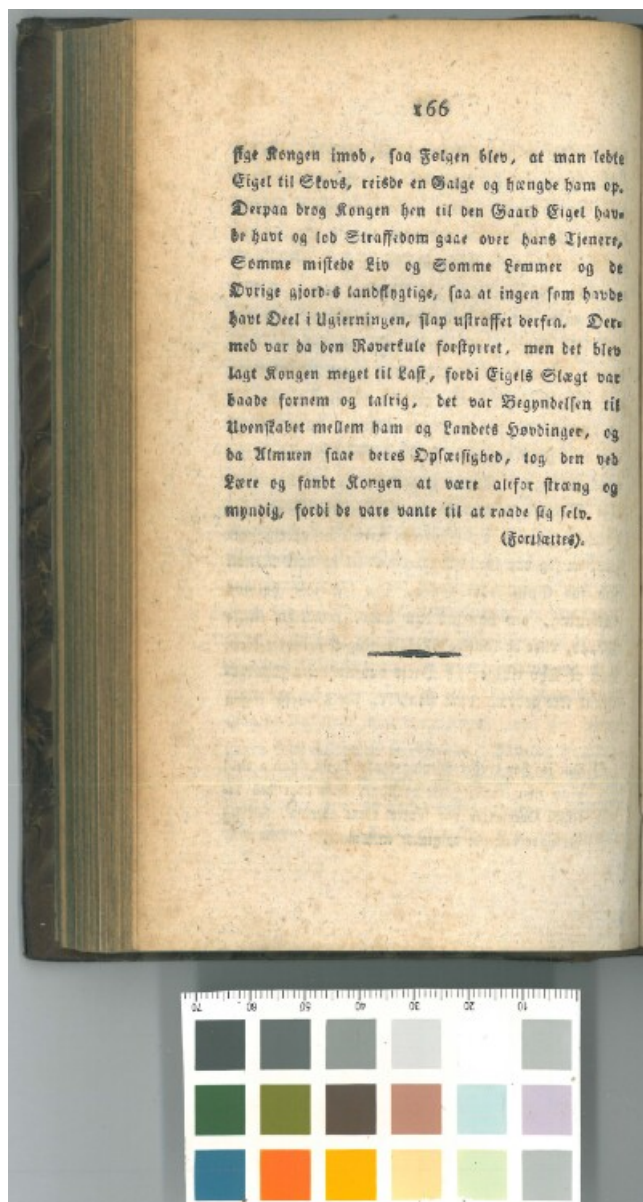
Titel: Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 166. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_297_7-txt-shoot-idm1055/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

giere det Forslag, at enten skal du, som har Skibe nok paa Engelsk-Mændene at køvne, være Hovedsmand paa det Tog og faae Hjelpe-Dropper af mig, eller ogsaa, hvorvel det er kun et maabeligt Hjerte, vil jeg føre an paa sælles Vegne, naar du vil staa mig bi med Hjelpe-Dropper. Ja, Kong Knud, svarede Kong Dab, hvad du der staar og siger synes jeg godt nok om ¹⁾, forsaavidt man har Pæver paa, at din Stægt har haft Lykken med sig til at vinde stor Ære i det Land, men med min Stægt forholder det sig ganske anderledes, thi den har lidt et Tab der som jeg ikke lever den Dag at faae oprettet. Lad os kun bare betragte hvad alle Folk sagde da min Fader Kong Harald drog ud, at aldrig var der af Norges Land udreidt en drabeligere Hær, og det giver Fornuftens, at dengang var der i alle Maader langt bedre Raad i Landet til hvad et Leidingstog udkræver end som nu, thi baade Fulde man forgjæves søde efter Følgesvende som de han havde med sig, og der feiler endnu langt mere i at jeg er saadan en Hovedsmand som min Fader Kong Harald var. Git det nu alligevel saa fløvt

¹⁾ Synis osk vænlige sett. Jeg kan ikke rede mig bedre fra dette Sted, og Meningen maae det omterens være, men vis i min Sag er jeg ikke.

med det Tog, hvor Fulde da jeg faae i Sinde at friste Lykken saa saare og træktes med nogen om Engellands Rige! Nei, Kong Knud, men da du i denne Sag seer paa vor sælles Ære og Bedste, saa vil jeg sive dig ni Langskibe til Hjælp paa dit Tog, og besætte dem med udvalgte Folk, de kækkeste Kærlige der er i min Gaard, og indruste baade Skibe og Folk saa vel i alle Maader, som om jeg selv fulgde med. Det er, svarede Kong Knud, som man kunde vente, et kongeligt Tilbud du giver mig, det tager jeg ogsaa imod, og taude saa Gud for Lykken! Dermed var det da besluttet at Kong Knud vilde drage til Engelland i Herreskæb, og hver gjorde sin Gjerning om hvad Udfald det vilde faae.

Der kom ogsaa mange andre Ting paa Bane ved Kongernes Samtale, og iblandt andet Forholdet mellem Danmark og Norge i ældre Tider, men det ene med det andet gik af i alt Penskab, og da de omsider skildtes ad og drog hver sine Veie i Sønder og Nør hvor de havde deres Riger, da flød det med Vennegaver og kærtligt Farvel.

